

PATAGÒNIA

Conxita Tarruell i Llonch

De Tierra del Fuego a les aigües de l'Iguazú

Explorem els paisatges
de l'Argentina

S'inclouen
2 contes de
Rosa Pi
Masvidal

la maleta
del viatger

PATAGÒNIA

Conxita Tarruell i Llonch

De Tierra del Fuego a les aigües de l'Iguazú

Explorem els paisatges
de l'Argentina

S'inclouen 2 contes de Rosa Pi Masdvidal

Pròleg d'Enric Soler

Tushita edicions

De Tierra del Fuego a les aigües de l'Iguazú

Explorem els paisatges de l'Argentina

Conxita Tarruell i Llonch

Primera edició: Octubre de 2024

© del text i les fotografies: Conxita Tarruell i Llonch (excepte allà on consten altres autors) <https://conxitat.com/>

© del pròleg: Enric Soler i Raspall

© dels dos contes: Rosa Pi Masvidal

© de les dues il·lustracions dels contes: Marina Buxó Casanovas

© de la il·lustració del Perito Moreno: Anna Sallés

© de la il·lustració de l'Iguazú: Agustí Bartolomé

© del mapa-croquis: Marc Ancochea

Correcció ortogràfica i gramatical: Jordina Puñet

© 2024 Tushita edicions

www.tushitaedicions.com

info@tushitaedicions.com

Disseny de la col·lecció i tractament de les cobertes: Marc Ancochea

Maquetació: Sir Gawain & Co

Logotip de la col·lecció: Icon made by Freepik from www.flaticon.com

Imprès a: Romanyà Valls

ISBN-13: 978-84-128763-5-2

Dipòsit legal: B 18934-2024

Thema: WTL, DNB, 1KLSA-AR-E, 1KLSA-AR-BD, 2ADC, 3MRB

Ibic: WTL, BG, 1KLSA, 2ADC, 3JMG

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni el seu tractament informàtic, ni la seva transmissió a través de qualsevol mitjà, bé sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament o d'altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Fotografia de la coberta: Les cascades de l'Iguazú des de l'Argentina. (© Núria Chicote Pablo).

Fotografia de la contracoberta: El far Les Éclaireurs de la Tierra de Fuego. (©Anna Boned Pardell).

A Jorge Duarte Llonch i la seva esposa Blanca, per la seva càlida acollida i les enriquidores converses que hem compartit sobre els nostres avantpassats

ÍNDIX

***Hi havia una vegada la Patagònia...* Pròleg d' Enric Soler i Raspall | 11**

Mapa general de l'Argentina | 14

Com va començar tot | 15

Apunt general de l'Argentina | 15

Puerto Madryn, Península Valdés i Punta Tombo | 22

Ushuaia, Tierra del Fuego i Fi del Món | 38

El Calafate, glaceres Perito Moreno, Spegazzini i Upsala | 63

Xile, el Parc Nacional Torres del Paine | 74

Bariloche, Arrayanes, Isla Victoria i Siete Lagos | 85

Cascades de l'Iguazú des de l'Argentina i el Brasil | 104

Buenos Aires, darrers dies del viatge | 115

M'emporto la maleta plena de vivències | 140

Nota de l'autora i agraïments | 147

Bibliografia | 149

***MARTINA, LA PINGÜINA INTRÈPIDA*, de Rosa Pi Masvidal | 157**

***EL NAHUELITO*, de Rosa Pi Masvidal | 163**

Recull fotogràfic | 169

HI HAVIA UNA VEGADA LA PATAGÒNIA...

L'últim dia de l'any que ve, 2025, farà trenta anys justos que em vaig posar en marxa per seguir les passes de l'escriptor anglès Bruce Chatwin per la Patagònia. El culpable de tot això havia estat el meu bon amic Jaume Ferrer, que, en haver descobert la potencialitat narrativa de Chatwin pel que fa a la literatura de viatges, em va deixar el seu exemplar, tot dient-me: «Si vols escriure literatura de viatges, has de llegir aquest paio!» (bé, més o menys, així ho recordo). I sí que el vaig llegir, de seguida. I tenia tota la raó, el Jaume: la narrativa de l'escriptor anglès era tan potent, tan vivencial i directa, que em vaig enganxar a la lectura de *En la Patagonia*, a la relectura posterior; i immediatament es van posar en marxa els mecanismes mentals per idear un viatge que m'aproximés a totes aquelles meravelles que ell havia escrit amb tant de detall i entusiasme.

I, fruit de dos hiverns de viatges australs (perquè del primer viatge vaig tornar carregat de fotocòpies i llibres adquirits per tot arreu del territori; i després, en posar-me a escriure, vaig constatar les moltes llacunes que encara hi havia en el meu escrit, de manera que vaig organitzar un segon viatge, l'any següent, d'on vaig tornar encara més carregat de fotocòpies i llibres), va néixer *Per la Ruta 40*. No es tractava, com inicialment havia planejat, d'una oda literària a en Bruce Chatwin (de qui havia pogut constatar de primera mà, durant els dos viatges, les falsedats que esquitxaven de dubtes la seva, altrament, magnífica «novel·la» de viatges), sinó d'un cant als paisatges, els pobles i les gents que habiten aquell racó immens de món; un calaix de sastre de mil temes apassionants (exiliats catalans de la Guerra inCivil Espanyola, revolucions obreres, unicorns gravats en pintures rupestres de la fi del món; gautxos solitaris anant i venint de qui sap on, balenes i pingüins, pumes i nyandús, gal·lesos al Chubut i a l'interior de La Cordillera, miners croates a l'altra punta del mapa...). Tot d'una era com tenir una imatge extemporània del Far West a l'abast de la mà, potser sense pistoles (encara que sí amb els temibles *facones* dels gautxos), però sí amb tota la resta d'escenografia...

Naturalment, vaig caure, completament seduït, als peus de la Patagònia. Sí, en Bruce Chatwin va ser l'excusa dels meus dos viatges,

però la Patagònia seria, inevitablement, la protagonista del meu llibre.

Crec, fins i tot, que en alguna entrevista posterior havia deixat escrit: «Si algun dia desaparec del mapa, comenceu a buscar-me per la Patagònia...»

La primera edició del meu llibre *Per la Ruta 40* la va publicar Edicions de la Magrana gràcies a la tasca memorable d'en Raimon Portell, que aleshores dirigia la magnífica col·lecció de llibres de viatge «Tròpics». En Raimon va dir-me, un dia, prenent un cafè, que seria molt interessant veure «no ja l'Enric Soler perseguint en Bruce Chatwin per la Patagònia, sinó algú perseguint l'Enric Soler (perseguint en Bruce Chatwin) per la Patagònia». Una mena d'estructura fractal que es podria anar repetint al llarg de les generacions d'escriptors i escriptores de viatges que solquessin la Patagònia i Tierra del Fuego.

Jo vaig riure, és clar...

I ara tenim aquest nou llibre de la Patagònia i Tierra del Fuego (amb cloenda als espectaculars saltants d'aigua de l'Iguazú) escrit per la Conxita Tarruell amb la inestimable col·laboració (viatgera i literària, ja que afegeix dos contes en aquest llibre) de la Rosa Pi: dues increïbles (i incombustibles!) companyes de viatge que ja porten un bon grapat de llibres de viatges a les seves espatlles, sempre viatjant, sempre escrivint. Un sorprenent tàndem literari i viatger que ens porta per terres de mig món, sempre perseguint l'alteritat, sempre emmirallant-se en la diferència, per descobrir-se i trobar-se amb els altres... Es podria dir, a la vista de la seva obra escrita fins ara, que es mouen atretes per les cultures (més que no pas pels paisatges estàtics, que també) per tal de mirar de gaudir, amb completesa, dels paisatges humans que salpebren gairebé tots els racons de món.

En aquest cas, les viatgeres que s'enfronten al repte de viure l'aventura patagònica (un grup de dones ben avingudes que es llencen a la fi del món durant l'estiu) queden molt sorpreses i fascinades per la similitud de caràcters i maneres de fer de les gents d'allà fusionant, o seria millor dir «emulsionant», un seguit de cultures completament occidentalitzades, degut a l'allau de «colons» vinguts de tot arreu propiciats per la possibilitat d'habitar aquest immens espai

buit (de nou aquesta sensació de Far West), amb el rerefons de les cultures indígenes autòctones, malauradament delmades, massacrades i eliminades en molts dels seus indrets d'origen per aquests mateixos colons que s'hi volien establir, però encara existents i dempeus, en pla reivindicatiu, defensant amb orgull i empena les seves pròpies tradicions, llengües, cultures i maneres de fer. De fet, van ser aquestes ètnies indígenes qui, paradoxalment, per exemple, van ensenyar als primers colons gal·lesos a sobreviure en les dures condicions que s'havien trobat, tot just desembarcats del vaixell Mimosa en el que, més tard, seria batejat Puerto Madryn.

I, és clar, els espais oberts: la Patagònia i Tierra del Fuego no serien el mateix sense el vent impietós i fred que baixa, directe com un fuet, des dels cims dels Andes i fins a la costa de l'Atlàntic; ni tampoc sense els tancats d'hectàrees i hectàrees d'*estancias* (que ni es veuen des de la carretera estant!) pasturades per grassonetes vaques Hereford i ramats de xais immensos de llana merina; sense els horitzons veritablement infinits, on el cel es confon amb la terra; ni, per descomptat, sense la fauna tan sorprenent que habita aquests territoris bestialment erms: nyandús, pichis, pumes, guanacs i el rei de les aus, el còndor, que plana sobre nostre gairebé sense esforç... I la vegetació, és clar: *ñires*, *lengas*, arbres i arbusts del gènere *Nothofagus*, que, degut a la implacable força del vent, adquireixen aquella sorprenent forma «d'arbre bandera»...

No cal dir, perquè ja es veu d'una hora lluny, que la Patagònia em té el cor robat. Igualment els ha passat a la Conxita i la Rosa, que han tornat entusiasmadament del viatge i que s'han posat de seguida a escriure el llibre, per no oblidar res del que han vist, del que han viscut, amb tanta intensitat com ho expliquen.

I ara el llibre és tot vostre: que tingueu una bona lectura i un bon viatge a la Patagònia. Espero que us n'enamoreu de seguida i, qui sap, us inspireu per posar-vos en camí. Les viatgeres i viatgers ja ho saben, això: «Qualsevol excusa és bona per posar-se en marxa!»

ENRIC SOLER
Escriptor i editor

COM VA COMENÇAR TOT

Visitar la Patagònia des de Chubut fins a Tierra del Fuego era el viatge que sempre havia volgut fer quan em jubilés. Però, quan el volia planificar, va arribar la pandèmia. Ara, després de tres anys de jubilació i amb la pandèmia sota control, les meves amigues viatgeres, la Rosa i la Dolors, i jo ens hem animat a emprendre la ruta per l'Argentina juntes.

Totes tres tenim amistats i parents per aquestes terres, amb els quals hem contactat. He acordat trobar-me a Bariloche amb el meu parent Jorge Duarte Llonch, el besavi del qual va fundar Banc Sabadell a Buenos Aires. A més, hem optat per estendre el viatge fins a Xile, per visitar el Parc de les Torres del Paine, i el Brasil, per explorar les cascades de l'Iguazú des de la part brasilera, seguint les recomanacions d'amics que coneixen bé aquestes terres.

Mentre planificàvem el viatge amb il·lusió, vam compartir els nostres plans amb amigues, que es van entusiasmar i van decidir unir-se a la nostra aventura. Al final, hem format un grup de vuit dones. Amb prou antelació ens hem reunit diverses vegades amb l'agència de viatges Kareba per organitzar tots els detalls de la nostra ruta. Ens hem engrescat en investigar sobre les destinacions i somiar el que ens espera.

Ara, finalment, ha arribat el dia de marxar. Estem entusiasma-des i a punt per començar aquesta aventura que hem preparat amb tanta il·lusió, perquè volem viure una experiència inoblidable.

APUNT GENERAL DE L'ARGENTINA

Està situada a la part sud del continent americà, i és el segon país més gran d'Amèrica del Sud i el vuitè més gran del món. Té una extensió territorial que s'estén des de les latituds subtropicals al nord fins a les regions antàrtiques al sud. Limita al nord amb Bolívia i el Paraguai, al nord-est amb el Brasil, a l'est amb l'Uruguai i l'oceà Atlàntic, i a l'oest amb Xile, amb qui comparteix la serralada dels

Andes, que és la seva frontera natural més llarga i espectacular. L'Argentina és un país de gran diversitat geogràfica, que va des de les planes de la Pampa, una de les zones agrícoles més riques del món, fins a les muntanyes més altes dels Andes, incloent-hi l'Aconcagua, que amb els seus 6.962 metres és el pic més alt de tot l'hemisferi occidental. A l'extrem sud, es troba la Patagònia, una regió àrida i ventosa que s'estén des dels rius Colorado i Barrancas fins a Tierra del Fuego, un arxipèlag compartit amb Xile, marcat per paisatges espectaculars de glaceres i boscos subpolars. També té una extensa línia de costa atlàntica, que li proporciona accés als recursos marins i comercials a través de ports importants com el de Buenos Aires, el seu principal centre econòmic i cultural. Aquesta ubicació geogràfica tan diversa fa que sigui un país de contrastos naturals, amb una rica biodiversitat i recursos naturals, que han influït en la seva història i economia.

El clima de l'Argentina és tan divers com la seva geografia, influenciat per l'extensió nord-sud del país, les diferències d'altitud, l'oceà Atlàntic i la serralada dels Andes. Al nord, especialment a les regions de la Mesopotàmia i el Chaco, el clima és subtropical, amb estius càlids i humits, i hiverns suaus. Aquesta zona registra les temperatures més altes del país, i a Misiones, a més, es troben selves tropicals amb una alta pluviositat, en especial a la zona de les cascades de l'Iguazú. Al nord-oest, a les províncies de Jujuy, Salta, Tucumán i Catamarca, és més sec i variat. A la regió central, que inclou la Pampa i Buenos Aires, és temperat, caracteritzat per estius càlids i hiverns frescos. La Pampa és una de les regions agrícoles més productives del món, i el clima aquí és ideal per al cultiu del blat, la soja i altres cereals. A l'oest, al llarg de la serralada dels Andes, el clima varia segons l'altitud. A la zona de Cuyo és sec i semiàrid, amb grans contrastos de temperatura entre el dia i la nit. Mendoza, famosa per la seva producció de vins, té estius calorosos i hiverns freds, amb nevades a les muntanyes que alimenten els rius i proporcionen aigua per a l'agricultura. La Patagònia, al sud, és una regió amb un clima fred i sec, especialment a la zona estepària. Els vents forts són una característica típica d'aquesta regió, que és àrida a l'est, però amb precipitacions més abundants a la zona muntanyosa de la Patagònia occidental,

on es troben llacs i glaceres. A mesura que s'avança cap al sud, a Tierra del Fuego, el clima es torna més fred, amb estius frescos i hiverns amb nevades freqüents. En conjunt, l'Argentina ofereix una àmplia gamma de climes, que influeixen en la seva biodiversitat, economia i la vida quotidiana dels seus habitants, fent del país un lloc de marcats contrastos naturals.

La població és aproximadament d'uns quaranta-sis milions d'habitants, i és el quart país més poblat de l'Amèrica Llatina. La major part es concentra a les grans ciutats i zones urbanes, especialment a l'àrea metropolitana de Buenos Aires, que és la capital i la ciutat més gran de l'Argentina. Aquesta àrea aplega més de quinze milions de persones, gairebé un terç de la població total del país. La majoria dels argentins són descendents d'immigrants espanyols i italians que van arribar en grans onades migratòries entre finals del segle XIX i principis del XX. A més d'aquests grups principals, també hi ha importants comunitats d'origen alemany, francès, britànic, irlandès i d'altres. Tot i que la influència indígena en la composició ètnica actual és menor comparada amb altres països de la regió, encara hi ha poblacions indígenes significatives, al nord-oest, al Gran Chaco i a la Patagònia. Alguns dels grups més destacats són els maputxes, que habiten principalment a la Patagònia, els guaraní, els quítxues i aimares al nord. L'idioma oficial és el castellà, que és parlat per gairebé tota la població, però també hi ha altres llengües, com el guaraní, el quítxua, i l'aimara, principalment entre les comunitats indígenes, i també tenen la llengua gal·lesa com a llengua cooficial de la província de Chubut. La densitat de població disminueix considerablement fora de Buenos Aires. Tot i que hi ha altres ciutats que són centres importants d'activitat econòmica, cultural i educativa, la població es dispersa a mesura que es va cap a regions menys poblades, com la Patagònia, on les condicions climàtiques i geogràfiques dificulten la concentració de la població. L'Argentina té un índex d'alfabetització proper al 99 per cent, fet que reflecteix un alt nivell d'educació i de desenvolupament humà. En resum, la població argentina és diversa i de majoria urbana, amb una forta influència europea i un ric mosaic cultural que reflecteix la seva història d'immigració i mestissatge.

Pel que fa a la religió, la majoria són cristians, amb una gran part identificada com a catòlica. Ha estat la fe predominant des de l'època colonial, quan la influència espanyola la va establir com a religió oficial. Tot i que la Constitució argentina garanteix la llibertat religiosa i separa l'Església de l'Estat, el catolicisme continua jugant un paper important en la cultura i la identitat nacionals. L'assistència regular a l'església ha disminuït en les darreres dècades, i moltes persones es consideren catòliques de manera cultural més que practicants actius. Altres branques cristianes són les esglésies evangèliques, que han crescut considerablement en els últims anys. També hi ha comunitats musulmanes. Buenos Aires acull la comunitat jueva més gran de l'Amèrica Llatina. El país té una llarga història d'immigració que ha portat a una gran diversificació religiosa. Finalment, l'Argentina ha vist un augment en les persones que es declaren agnòstiques, atees o sense afiliació religiosa. Això reflecteix una tendència global cap a la secularització entre les generacions més joves.

La cultura argentina és diversa, com a resultat de la combinació de les nombroses identitats europees que constitueixen la seva població, influències que es reflecteixen en les activitats artístiques, com ara la música, la dansa, la literatura i les tradicions socials. Un dels elements més destacats és el tango, una forma de música i dansa nascuda a Buenos Aires al final del segle XIX, coneguda per la seva intensitat i passió. Aquest gènere combina elements d'origen africà, indígena i europeu, i es caracteritza per l'ús d'instruments com el bandoneó i la guitarra. La música folklòrica inclou gèneres com la *zamba*, la *chacarera* i la *milonga*, que aporten les seves pròpies tradicions musicals i danses. Quant a la literatura, és notable per la seva innovació i profunditat. Autors com Jorge Luis Borges, amb la seva narrativa metafísica i experimental, Julio Cortázar, conegut per la seva reinterpretació del relat curt, i Adolfo Bioy Casares, amb les seves novel·les fantàstiques, han deixat una marca en el panorama literari mundial. Buenos Aires, amb una rica tradició escènica, és una de les grans ciutats teatrals a escala mundial, on sovint s'aborden temes socials i polítics a través de les seves obres. El Teatre Colón, un dels

més importants del món en l'àmbit de l'òpera, simbolitza l'orgull cultural de l'Argentina.

Pel que fa al cinema, ha guanyat reconeixement internacional amb pel·lícules com *El secreto de sus ojos*, que va guanyar l'Oscar a la millor pel·lícula estrangera. La pintura i l'escultura abasten una gamma diversa de formes, des de l'art popular i muralista fins a l'art contemporani. Els festivals són una part important de la cultura del país. El Carnaval, celebrat amb gran entusiasme, inclou desfilades, música i ball. El dia 9 de juliol celebren l'aniversari de la independència del país. En l'àmbit esportiu, el futbol és el més popular de l'Argentina, amb clubs icònics com Boca Juniors i River Plate. Jugadors llegendaris com Diego Maradona i Lionel Messi han deixat una empremta en la història del futbol mundial. En resum, la cultura argentina és rica i diversa, reflecteix la complexitat de la seva història i la seva societat.

La gastronomia ofereix una àmplia varietat de plats, influenciada per diverses cultures, especialment la italiana i l'espanyola. Un dels plats més destacats és el *asado*, considerat el plat nacional per excel·lència, que consisteix en un mètode de cocció a la graella o *parrilla* (en castellà), on es cuinen carn de vedella i de xai. Un altre element important són les empanades, crestes farcides de carn, formatge o altres ingredients, on cada regió ofereix la seva pròpia versió. Un plat d'origen italià que ha esdevingut molt popular és la milanesa, que consisteix en un filet arrebossat amb pa ratllat i fregit, sovint servit amb ou ferrat a sobre, conegut com a *milanesa a caballo*. També domina el *choripán*, un entrepà fet amb *chorizo*, un tipus de botifarra, dins d'un panet, sovint acompanyat de la salsa *chimichurri*. Les pastes i pizzes també tenen un lloc destacat a la seva cuina. Pel que fa a les begudes, el vi argentí és reconegut a escala mundial, especialment el que s'elabora amb raïm malbec, que és la varietat de vi més representatiu del país. Una altra beguda social que es comparteix entre amics o família és el mate, una infusió de fulles de *yerba mate* que es beu amb una palleta de metall anomenada *bombilla*. En l'àmbit dolç, el *dulce de leche* és un dels elements més emblemàtics, un tipus de caramel molt dolç utilitzat en una gran varietat de postres, com els famosos *alfajores*.

La història del país és rica i complexa, marcada per diversos esdeveniments clau. Abans de l'arribada dels europeus, el territori estava habitat per pobles indígenes, com els diaguites, els maputxes i els guaraníes. Amb l'arribada dels espanyols, es va fundar Buenos Aires el 1536, però aquesta primera fundació no va prosperar. Va ser refundada el 1580 per Juan de Garay. El 1776, es va crear el virregnat del Río de la Plata, amb Buenos Aires com a capital, per reforçar el control espanyol a la regió. El 1810, la Revolució de Maig va iniciar el procés d'independència d'Espanya, que va culminar amb la declaració oficial el 9 de juliol de 1816. Tot i això, el nou estat es va veure immers en una sèrie de guerres civils entre els partidaris d'un govern centralitzat (unitarios) i els que defensaven l'autonomia provincial (federales). Aquesta època va culminar amb l'aprovació de la Constitució de 1853, que va establir la base legal per a una república federal. Durant aquest període, també es va dur a terme la Campanya del Desert, una expansió territorial que va sotmetre els pobles indígenes del sud. A finals del segle XIX i principis del XX, l'Argentina va viure un fort creixement econòmic gràcies a l'arribada massiva d'immigrants europeus. El 1916, Hipólito Yrigoyen es va convertir en el primer president radical, impulsant importants reformes socials i educatives. No obstant això, el 1930, un cop d'estat militar va posar fi al seu govern, i va donar inici a la «dècada infame», un període de frau electoral i governs conservadors. Després de la Segona Guerra Mundial, el peronisme, liderat per Juan Domingo Perón, va marcar profundament la història del país amb polítiques de justícia social i nacionalisme econòmic. Després de ser enderrocat el 1955, l'Argentina va viure una etapa d'inestabilitat política amb diversos cops d'estat i governs militars, en què es van cometre violacions massives dels drets humans contra la població civil. En aquest període va tenir lloc la Guerra de les Malvines el 1982, que va acabar en derrota contra el Regne Unit i va precipitar el col·lapse de la dictadura militar. El 1983, es va restaurar la democràcia amb l'elecció de Raúl Alfonsín, que va impulsar la investigació de les violacions de drets humans comeses durant la dictadura. Tanmateix, el país va continuar afrontant greus problemes econòmics, que van culminar en la crisi del 2001, que,

al seu torn, va provocar la caiguda del govern de Fernando de la Rúa i una sèrie de canvis presidencials. Entre el 2003 i el 2015, els governs de Néstor Kirchner i Cristina Fernández de Kirchner van marcar una etapa de fortes polítiques socials, un enfocament en els drets humans i una intervenció de l'Estat en el funcionament de l'economia i en la millora de les condicions socials del país. El president Alberto Fernández, elegit el 2019, va finalitzar el seu mandat el desembre de 2023, enmig d'un país afectat per una alta inflació i altres problemes econòmics. Aquesta situació va contribuir a la victòria de Javier Milei en les eleccions celebrades a finals de l'any 2023. Tot i els avenços, l'Argentina segueix enfrontant desafiaments econòmics i socials, que han configurat la seva història recent.

Visitar la Patagònia, des de Chubut fins a Tierra del Fuego, era el viatge que sempre havia desitjat. Tenia pendent trobar-me amb el meu parent, el besavi del qual va fundar Banc Sabadell a Buenos Aires. Vam decidir ampliar el viatge fins a Xile per visitar el Parc de les Torres del Paine i fins al Brasil per explorar les cascaes d'Iguazú des de la part brasilera. Al final, vam formar un grup de vuit dones engrescades a viatjar. Estic agraïda i em sento feliç per haver estat testimoni dels tresors naturals de les terres patagòniques, l'espectacle sorprenent d'Iguazú, la incomparable bellesa dels paisatges argentins i per haver conegut Buenos Aires, una ciutat plena de contrastos i vitalitat. Aquestes vivències m'han deixat una empremta inesborrable a l'ànima, recordant-me sempre la magnificència i la generositat de la natura. Us animo a submergir-vos en el relat de la meva aventura i a deixar-vos inspirar per la màgia d'aquests llocs extraordinaris.

Conxita Tarruell i Llonch

És un plaer crear contes de la natura que m'ha envoltat en aquest viatge. Us faig un tastet d'un dels contes ubicat a la Península Valdés: «Els pingüins són aus que fa molts i molts anys havien tingut ales i podien volar. Amb el temps se'ls han quedat més curtes, però amb l'avantatge que s'han convertit en aletes i els serveixen per nedar. Els seus peus tenen el típic aspecte palmat, que els ajuda a agafar embranzida quan neden; el cos és totalment rígid, i tot plegat fa que puguin avançar amb una bona velocitat dins el mar. La Martina sempre rumia la manera de com podria tornar a volar.»

Rosa Pi Masvidal

«El viatge no és només moure's de lloc sinó que és una creació de cada individu. Qui hagi llegit un, o més d'un dels llibres de viatges de Conxita Tarruell i Llonch, ja s'haurà adonat del que en podríem dir 'l'estil' dels seus viatges: la seva mirada per captar l'entorn primer, i la seva dinàmica expressió escrita a continuació.»

Teresa Costa-Gramunt. Article Eix Diari

Tushita edicions